

IV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ligbrænding.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 19. November 1930).

Udvalget er enigt i den af Justitsministeren i Bemærkningerne til Lovforslaget udtalte Tanke, at det er formaals-tjenligt, at Adgangen til at opnaa Ligbrænding lettes, men mener, at man paa dette Omraade bør gaa varsomt frem for ikke at støde udbredte Følelser i Samfundet.

Overensstemmende hermed finder Udvalget, at Bestemmelse om Ligbrænding ikke bør kunne træffes af de efterlevende, men maa være truffet af den afdøde selv — bortset fra det Tilfælde, at der er Spørgsmaal om Børn under 15 Aar. Men man mener, at Bestemmelsen bør kunne træffes saa let og formfrit som muligt. Der bør ikke kræves mere end fornødent for paa fyldestgørende Maade at godtgøre, at det virkelig har været den afdødes bestemte Villie, at hans Lig skulde brændes. Hertil sigter Ændringsforslagene Nr. 1 og 3.

For at Indmeldelse i en Ligbrændingsforening skal kunne sættes lige med en udtrykkelig Villieserklæring, maa det kræves, at den paagældende Forening har en saadan Karakter, at en Indmeldelse kun har naturlig Forklaring ud fra den Forud-

sætning, at vedkommende ønsker, at hans Lig i sin Tid maa blive brændt. For at sikre, at dette bliver Tilfældet, foreslaas det under Nr. 2 at begrænse Bestemmelsen i § 1 Nr. 2 til Foreninger, der er godkendte af Justitsministeren.

Ifølge Lovforslagets Motiver er Tanken med Bestemmelsen i § 4, 1ste Stykke, sidste Punktum, den at forkorte den almindelige Fredningstid for Grave i Tilfælde, hvor Ligbrænding har fundet Sted. Om end det nu maa erkendes, at de hygiejniske Hensyn vil være fyldestgjort allerede ved en Fredningstid af 10 Aar, saa forekommer det dog Udvalget, at berettigede Hensyn til de efterlevendes Pietetsfølelse taler mod en saadan Forkortelse. Det foreslaas derfor under Nr. 4 at stryge det paagældende Punktum, hvorefter Regelen bliver den samme for alle Grave, hvad enten Ligbrænding har fundet Sted eller ej.

Efter Lovforslagets § 4, 2det Stykke, skal Justitsministeren kunne tillade, at der forholdes med Asken paa anden Maade end den almindelige. Under Nr. 5 foreslaas det nu, at Justitsministeren skal kunne overdrage denne Beføjelse til vedkommende Politimester. Det forudsættes, at dette vil